

BEN DAVIS

ULTRA
ÇOCUK
İLE
HARİKA
KÖPEK

resimleyen:
julia christians

tudem

BEN DAVIS

ULTRA
ÇOCUK
İLE
HARİKA
KÖPEK

ULTRA ÇOCUK İLE HARİKA KÖPEK

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŖ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2019, Ben Davis
resim hakları © 2019, Julia Christians

İlk baskı 2019 yılında, İngiltere’de *What’s That in Dog Years?* adı ile Oxford University Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Ben Davis
RESİMLEYEN: Julia Christians
TÜRKÇELEŖTİREN: Mert Doğruer
EDİTÖR: Yağmur Yavaş Aydın
SON OKUMA: Irmak ErtaŖ
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Ŗti.
BaŖkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ŗubat 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-541-6

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

BEN DAVIS

ULTRA
ÇOCUK
İLE
HARİKA
KÖPEK

resimleyen:
julia christians

tudem

Ben Davis

Kitapları yayımlanmış ödüllü bir yazar olmadan önce, radyo programları ve çeşitli dergiler için şakalar ve eskizler yazdı, kütüphanecilik ve postacılık yaptı. Yazmadığı zamanlarda düzenli olarak okullarda yaratıcı yazarlık atölyeleri düzenleyen Ben Davis, eşi ve oğluyla Staffordshire'da yaşıyor ve boş zamanlarında köpeğine saçma kostümler giydirmeyi seviyor.

Julia Christians

2011'de, Brunswick Üniversitesi'nin İletişim ve Tasarım bölümünden mezun olan çizer, bağımsız bir illüstratör olarak çalışmalarını sürdürüyor. Almanya'da eşi, çocukları ve köpek dostları ile yaşıyor.

*Bir çocuğun sahip olabileceği en iyi arkadaşa;
Tommy'ye...*

– BD

Altın kalpli Banshee'ye...

– JC

BİR

Keskin bir çakıl parçası, bacağımın arkasından pıt diye sekiyor.

“Vurdum!” diye bağıyor Tyler. Sınır bozucu arkadaşı Ethan’la beşlik çaktıklarını duyuyorum.

Başımı kaldırmıyorum, yok sayıyorum onları. Beni okul çıkışında ilk kez takip etmiyorlar ama normalde bu kadar uzun süre peşimden gelmezlerdi. Bugün böyle olmasının sebebi muhtemelen beni –kendimden ve en yakın arkadaşım Gizmo’dan esinlendiğim– bir Ultra Çocuk ile Harika Köpek öyküsü yazarken yakalamaları ve bunu aptalca bulmuş olmaları. Ha bir de, benim de onlar gibi süpermarket kapısının kenarında dikilip gelen geçene tükürme hobisi edinmem gerektiğini söylüyorlar.

İkisinden biri, “Özel mağarana mı dönüyorsun Batman?” diye bağıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Keşke özel bir mağaram olsaydı. Gizmo’yla birlikte sürekli orada kalır, bilimsel keşifler üzerine çalışırdım, mesela sadece Tyler ve Ethan adındaki insanları etkileyecek Sonsuz Kaşıntı Pudrası gibi.

KÜT!

Ahh! Neydi o? Kafama yarısı yenmiş bir elma attılar.

Bu kadarı fazla ama. Yeter artık! Harekete geçerek çıkmaz

sokağın sonundaki evime doğru koşuyorum. Arkamdan geldiklerini duyuyorum, hâlâ pes etmiyorlar. Cebimden anahtarımı çıkarıyorum. Benimle uğraştıklarına pişman olacaklar. Efendilik buraya kadar.

Şöyle bir şey var: Ben, Gizmo'yu iyi eğittim. Gerçi bir dakika, doğru değil bu, o aslında hiç söz dinlemez. Her neyse, benim tehlikede olduğumu anlayacağından ve dişlerini göstererek yardımuma koşacağından hiç şüphem yok.

Ethan ile Tyler'ın attıkları çakıllardan kaçmaya devam ederek ön kapıyı hızla açıyorum. Çok yakında duracaklar zaten. Birazdan gümbür gümbür pati sesleri ve bir hırıltı duyulacak, havaya bir şey sıçrayacak. Ondan sonra da bu çocuklar benimle asla uğraşamayacak.

“Gizmo, yakala şunları!” diye bağıryorum. Sonra da bekliyorum. Bekliyorum. Bekliyorum. Neler oluyor? Gizmo nerede?

Tyler ile Ethan, delirmişim gibi gülüyorlar bana.

“Köpeğin nerede be ucube?” diye bağıryor Ethan.

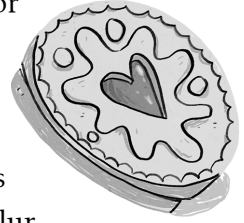
Eve dalıyorum. Gizmo koridorda değil. Tuhaf. Okuldan geldiğimde hep beni bekler oysa. Kapıyı arkamdan sertçe kapatıyorum, artık hiçbir şey yapamıyorlar. Başımı salondan içeri uzatıyorum. Gizmo burada da değil. Annem kanepenin her tarafına tüylerini bıraktığından yakınsa da Gizmo kanepede yatmaya bayılır. Tekrar sesleniyorum. Hiç cevap yok. Mutfaktan geçiyorum. Hah. İşte burada, uzanıyormuş.

“Gizmo!” diyorum. “Uyan, ben geldim.”

Gözlerini açıyor ama hareket etmiyor. Hızlı hızlı solumaya başlıyor. Böyle yapmaması lazım.

Onu sarsarak, “Gizmo?” diyorum. “Ne oldu sana oğlum?”

Bana bakıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor ama kalkamıyor. Göğsümden yukarı çıkan panik dalgasını bastırmaya çalışarak yanına çömeliorum. İyi o, iyi. Bir daha sarsıyorum onu. Biraz homurdanıp gözlerini tekrar kapatıyor. Ben gidip reçelli bisküvi kutusundan bir tane bisküvi çıkarıyorum, burnuna doğru tutuyorum. Gizmo'nun en sevdiği bisküviler bunlar. Çok sık yemesine izin vermiyoruz çünkü köpekler için pek sağlıklı değil. Ama Gizmo uslu bir çocuk olduğu zaman bir tane yiyebiliyor. Bisküviyi sallayıp dursam da Gizmo kımldamıyor bile. Hayır. Olamaz. Gözlerim yaşıyor fakat ağlamaya zamanım yok. Yardım bulmam lazım. Annemi arıyorum, cevap vermiyor. İsteyken hiç cevap vermez zaten. Bir an durup derin bir nefes alıyorum. Gizmo için sakinleşmem lazım. Panik olursam ona hiç faydam dokunmaz. Babamı arıyorum.

Lafı yaya yaya, “Her şey yolunda mı George?” diyor. Daha yeni uyandığımı sesinden anlayabiliyorum. O, geceleri çalışıyor, yani bu konuşma onun gözünde sabahın ilk işi gibi bir şey.

“Hayır,” diyorum. “Gizmo pek iyi değil. Hareket etmiyor.”

Babam, babalara özgü, şu uzun nefeslerden birini veriyor. “Hmmmh. Belki derin uykudadır.”

“Sanmam,” diye tersleniyorum. “İyi değil. Öylece yatıyor, reçelli bisküviye bile tepki vermedi. Veterinere götürmemiz lazım.”

Babam bir süre sessiz kaldıktan sonra konuşuyor. “Annem işten dönene kadar beklesen olmaz mı?”

Dört yaşındayken yaptığım gibi, ayaklarımı yere vuruyorum. “Hayır. Şimdi götürülmesi lazım. Çabuk ol.”

Telefonu kapatıp bekliyorum. Google’da “köpek uzanıyor, hızlı hızlı soluyor” diye aratıyorum ama sanki her sonuç “KÖPEK ÖLÜYOR” diye bağıyor.

Gizmo’nun yanına başına oturuyorum, okşuyorum onu. Gidemez. Henüz değil. Daha bu sabah hiçbir şeyi yoktu. Her şey nasıl bu kadar hızlı değişebilir ki?

Su kabını getirip yüzüne doğru tutuyorum. “İç şunu. İç. Güzel oğlum benim.”

Burnundan yavaşça nefes veriyor ve göz kapakları titreşiyor. Ben de uzanıp yüzümü tüyelerine gömüyorum. Şimdi ölürse nasıl dayanırım, bilmiyorum. Annemle babam onu daha yavruyken almışlar. Doğduğundan beri hep yanımda ve benim en yakın arkadaşım. Ultra Çocuk ile Harika Köpek kostümlerimizle maceralar yaşadık, birlikte tatile çıktık. Annemle babam ayrıldıklarında, bu konuyu sadece Gizmo’yla konuşabilmişim. Gitmesine hazır değilim.

iki

Gizmo kucagımda yatıyor. Şimdi uyanık ama hâlâ hareket etmiyor. Tanrım, veterinerlerin bekleme odalarından nefret ediyorum. Buralar çamaşır suyu, ıslak tüy, çiş kokuyor, üstelik duvarlar da ölümcül parazitlerin yakın çekim fotoğraflarıyla kaplı. Babam bacağıma hafifçe vuruyor. Elinde kemik şeklinde bir köpek oyuncağı var.

“Baksana Corci,” diyor. “Nedir bu?”

Ağzının önünde ileri geri oynatıp şu sesi çıkarıyor:

“DÜTDÜRÜ-DÜRÜ-DÜT!”

Ben omuz silkip parmağımy Gizmo'nun sol kulağının arkasındaki pürüzsüz kısımda gezdiriyorum.

Babam kocaman gülümseyerek, “*Kaval kemiği*,” diyor.

Homurdanıyorum. Şakaları hep berbattır ama buradayken onlara hiç ihtiyacım yok. Kapı açılıyor ve veteriner bizi içeri çağırıyor. Gizmo'yu içeri taşıyıp muayene masasına yatırıyorum. Gizmo başını azıcık kaldırıyor, o kadar. Böyle yapmaması lazım. Normalde bu masadan inmek için deli gibi çırpınır.

Veteriner onu inceliyor, üstünde türlü türlü test uyguluyor. Köşede duruyorum, kaygılarımı dindiren parmak egzersizlerimi

yapıyorum. Başparmağımı önce işaret parmağımla birleştiriyorum, sonra sırayla orta parmağımla, yüzük parmağımla ve serçe parmağımla. Ardından öteki elimle baştan başlıyorum. Küçük-lüğümde, panik ataklarım nedeniyle Dr. Kaur diye bir terapistle görüşmüştüm. Bana atakları hafif geçirebilmem için birkaç şey öğretti ama tamamen engelleyemedi; zaten onu hiç kimsenin yapabileceğini sanmıyorum. Bu arada, ben bu ataklara fıtırış diyorum.

Babam elini enseme koyarak sıkınca ürküyorum, bu yüzden baştan başlamam gerekiyor. Beni rahatlatmaya çalıştığının farkındayım ama kişisel alan diye bir şey duymamış mı hiç?

Stetoskopunu boynuna asan veteriner, “Evet,” diyor. “İyi haber şu: Bu sadece bir enfeksiyon, antibiyotiklerle geçebilir.”

Rahat bir nefes alıyorum. Kafamın içinde büyüyen panik fırtınası dinerek hafif bir yağmura dönüşüyor. En azından ciddi bir şey değil. Ama bir dakika. “İyi haber şu,” dedi veteriner. Bunun arkasından hep...

“Kötü haber de şu,” diyerek aklımdan geçirdiğim cümleyi tamamlıyor veteriner.

Yutkunuyorum. Yağmur şiddetleniyor. Çok geçmeden tekrar fırtınaya dönecek. Belki de kasırğa olacak. “Gizmo artık yaşlı bir köpek, o yüzden böyle hastalıkları sıklaşacak.”

“Yani ne demek bu?” diyor babam.

Veteriner, Gizmo’nun başını okşuyor. “Bundan sonra eskisi gibi olamayabilir,” diyor. “Elinizden geldiğince güzel zaman geçirmeye bakın.”

Oradan ayrılırken kendimi sersem gibi hissediyorum. Babamın antibiyotiklerin ne kadar pahalı olduğu hakkındaki tüm yakınmaları, uğultuya dönüşerek geri plana düşüyor. Ben galiba Gizmo'nun sonsuza kadar yaşayacağını, hep yanımda olacağını düşünmüşüm. Yani tabii, son zamanlarda biraz yavaşladı ama ben sadece yorulduğunu sanmıştım.

Eve varınca kendimi Gizmo'yla birlikte odama kapattım. Annemle babamın oturma odasında bu tedaviyi kimin karşılayacağı konusunda tartıştıklarını duyabiliyorum. Gizmo'nun sırtını hafifçe kaşıyorum. Şimdiden biraz daha iyi gibi.

“Aileyi tekrar birleştirmen konusunda sana hep güvenebilirim, değil mi oğlum?”

Kulaklığımı takıp en yüksek sesle müzik açıyorum, sonra da yorganımı çekip altına gizleniyorum. Biliyorum, annem Gizmo'yu yatağa çıkarmamdan hoşlanmıyor ama şu an umurumda değil.

Burnumu Gizmo'nun keçe gibi tüylerine sokup kollarımı etrafına sarıyorum. Böyle şeylerin kıymetini bilemediğimi fark ediyorum. Bu sarılıp yatmalar, birlikte yürüyüşler bir gün bitecek. Hayat, değerli bir şey. Gizmo'nun mümkün olan en güzel zamanları geçirmesi için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Ama ne yapacağım ki? Onu bavula saklayarak Florida'ya götürüp yunuslarla mı yüzdüreyim? Hayır hayır, kafamı toparlayıp iyice düşünmeliyim.

Büyükannem “ölmeden önce yapılacaklar listesi” hakkında sürekli konuşur durur. Mesela Tom Jones'un konserine gidip en önde avaz avaz şarkı söylediğinde, listesinden bunu çıkarabileceğini söyledi. Yaşlılar da bir tuhaf. Ama yine de, ben neden Gizmo için böyle bir şey yapmayayım ki?

Yatağa uzanıp not defterimi çıkarıyorum. Boş bir sayfa açıyorum ve büyük siyah harflerle **GIZMO'NUN ÖLMEDEN ÖNCE YAPILACAKLAR LİSTESİ** yazıyorum.

Gizmo... şeyden önce, anlarsınız ya, gitmeden önce, onunla yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum. Gerçekten sevdiği şeyler neler?

Müziği kapatıp, “Hey, Gizmo,” diye fısıldıyorum. “Sen hâlâ dondurma seviyorsun, değil mi?”

Gizmo doğruluyor, başını eğerek ağzını yalıyor.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Listeye yazılabilir bu. Peki bir partiye gitmek ister misin? Hoşuna gidiyor partiler, değil mi?”

Gizmo yine başını eğiyor, bu sefer öteki tarafa. Bunu evet olarak alıyorum. Gittiği son parti, yan komşularımız Bay ve Bayan Clark'ın mangal partisiydi. Gizmo çok eğlenmişti. Bay Harris'in sosisli sandviçini çalmıştı, sonradan eşinin ona “şeytan köpek” diye seslendiğini duymuştum.

Her maddede Gizmo'dan onay alarak bir liste yapıyorum. Hem veterinerden hem de birbirlerine HÂLÂ bağıran annemle babamdan kaynaklanan endişelerin uçup gittiğini hissedebiliyorum. Yalnızca Gizmo'yla ikimizin yapacağı tüm bu güzel şeylere odaklanıyorum. İşte şunları yazdım:

DONDURMA YEMEK

Bu madde gayet basit. Tabii aslında Gizmo'nun artık dondurma yememesi lazım ama bir taneden bir şey olmaz.

PARTİYE GİTMEK

Partilerde genellikle iki şey olur: Bir sürü insan ve bir sürü yemek. Gizmo'nun bayıldığı iki şey.

ULTRA ÇOCUK İLE HARİKA KÖPEK MACERALARINDAN BİR TANE DAHA YAŞAMAK

Ultra Çocuk ile Harika Köpek, kendimden ve Gizmo'dan esinlenerek yarattığım iki karakter. Onlar ve Galaksilerarası Güç Takımı hakkında öyküler yazıyorum. Eskiden, yazdığım öykülere benzer maceralar yaşadık, Gizmo bunlara bayılırdı.

**GALAKSİLERARASI
★ GÜÇ TAKIMI ★**

ŞİMARTILMAK

Çünkü her köpek ara sıra üzerine titrenmesini hak eder.

BİR TAKVİM YAPMAK

Çok uzun zamandır aklımdaydı bu. On iki fotoğraf seçip paylaşıyorsunuz, bunlardan takvim hazırlayıp size geri gönderiyorlar. Gizmo kostümler giymeye de, ilgiyi üzerinde toplamaya da bayılır, yani bu hoşuna gidecektir.

ŞEHİRİN ÖTEKİ TARAFINDAKİ YÜKSEK TEPEYE TIRMANMAK

Benim gerçekten üzgün olduğum bir gün bunu zaten yapmıştık. Oraya dönüp daha mutlu bir an yaşamak isterim.

KAMPA GİTMEK

Gizmo kampa gitmeye bayılır çünkü orada bir sürü atıştırma bayılır, etrafta koşurabilir, sincapları kovalayabilir.

ON BEŞ DAKİKALIĞINA ÜNLÜ OLMAK

Kulağa tuhaf gelebileceğinin farkındayım ama tüm dünyanın Gizmo'nun ne kadar muhteşem olduğunu bilmesini istiyorum sadece, kısacık bir süreliğine de olsa. Bunu nasıl başaracağımı hiç bilemiyorum fakat elimden geleni yapacağım.

ALTIN KUMSAL'A GİTMEK

Gizmo'yla yaptığımız tek doğru düzgün tatilde Altın Kumsal'a gitmiştik. Bayılmıştı. Kumlarda koşmuş, denizde yüzmüş, bir sürü macera yaşamıştı. Aslında oraya sonra tekrar gidebilirdik ama, bilemiyorum... bazı şeyler oldu.

Gerçi Altın Kumsal macerası benim için biraz çetrefilli olabilir. Orası yaklaşık üç yüz kilometre uzakta ve bu yolculuğa asla

param yetmez. Peki annemle babamdan yardım istesem? Hayatta olmaz. Babam evden taşındığından beri tek konuştuğları ne kadar az paramız olduğu. Evde artık uydu televizyonumuz yok, alışverişe eskisi kadar sık çıkmıyoruz, çıkınca da ucuzcu süpermarkete gidiyoruz. Gizmo'nun ihtiyaçları, öncelikler listesinin en altında. Ayrıca, ikisinin de oraya tekrar gitmek istemeyeceğine dair bir hissim var. Bunun üstünde düşünmem lazım.

Yani, Altın Kumsal'a gitmeye yetecek parayı toplamamın bir yolunu bulmam gerekecek. İmkânsız görünse de yapamam diye bir şey asla yok.

Defteri bırakıyorum, Gizmo beni öpüyor. Nefesi üç haftalık et gibi koksa da umurumda değil. O, dünyanın en iyi köpeği.

Harika Köpek Gizmo benim en yakın arkadaşım. Doğduğum günden beri hep birlikteyiz. Ama artık onun yaşlandığını ve hayatım boyunca yanımda olamayacağını söylüyorlar. İnanın, BERBAT bir durum bu.

Ben de düşündüm taşındım ve Gizmo gitmeden önce birlikte **DELİCESİNE** eğlenip maceralar yaşayacağımız, onun çok hoşuna gidecek bir yapılacaklar listesi hazırladım: Dondurma yemek, kamp yapmak, şehrin en yüksek tepesine çıkmak, kumsala gitmek, on beş dakikalığına ünlü olmak gibi eğlenceli şeylerin olduğu bir liste!

Ama annemin yeni âdetleri, okuldaki çocukların zorbalığı, benim fittırışlarım ve bir de Gizmo'nun tembelliği için işine girince, listedekileri yapmak pek kolay olmayacak!

Türkçeleştiren: Mert Doğruer

tudem.com
tudemyayingrubu

ISBN 978-605-285-541-6

